

vogelvlucht

NAAR NEDERLAND

in voorjaarstooi

Op 1 april jl. vertrokken 23 volwassenen en twee kindertjes, leden van de Ringwood Soccer Club „Wilhelmina" uit Ringwood, Vic., van Sydney naar het oude vaderland.

Boven: Ook deze groep heeft een visitekaartje meegebracht, zodat iedereen kan zien tot welke Hollandse Club de reizigers geboren. Het vertrek uit Sydney had plaats op 29 april 1966.

Beneden: Even een plaatje vóór het aan boord gaan van de KLM DC-8 jet op 6 mei. Het gezelschap bestond uit leden van de Nederlands-Australische Vereniging uit Illawarra, N.S.W.

UITGAVE VOOR AUSTRALIË
EN NIEUW-ZEELAND VAN DE
KONINKLIJKE LUCHTVAART MIJ N.V.

Onder redactie van:
Gon van Baer-Parfumeur

WAAR U DE KLM KUNT VINDEN

KLM-kantoren:
A.W.A. Building, 47 York St.,
G.P.O. Box 3836. Tel.: 29-3966, 29-3722.
Buiten kantooruren: 57-5432.
SYDNEY, N.S.W.

80 Collins Street C. 1. Tel.: 63-6940.
Buiten kantooruren: 51-6564.
MELBOURNE, Victoria.

1st Floor, Achilles House,
Customs Street, P.O. Box 3538.
Tel.: 34854. Buiten kantooruren: 298-738.
AUCKLAND, New Zealand.

Generaal-Agenten:
ANSETT-ANA, 140 North Terrace.
Tel.: 51-0461. ADELAIDE, S.A.

ANSETT-ANA, 233 Adelaide Street.
Tel.: 32-0171. BRISBANE, Qld.

ANSETT-ANA, 62 Northbourne Av.
Tel.: 4-0333. CANBERRA, A.C.T.

New Zealand National Airways Corp.,
104 Gloucester St. Tel.: 69-449.
CHRISTCHURCH, New Zealand.

ANSETT-ANA, 178 Liverpool St.
Tel.: 2-2921. HOBART, Tasmania.

ANSETT-ANA, 54 Brisbane St.
Tel.: 2.12.21. LAUNCESTON, Tasmania.

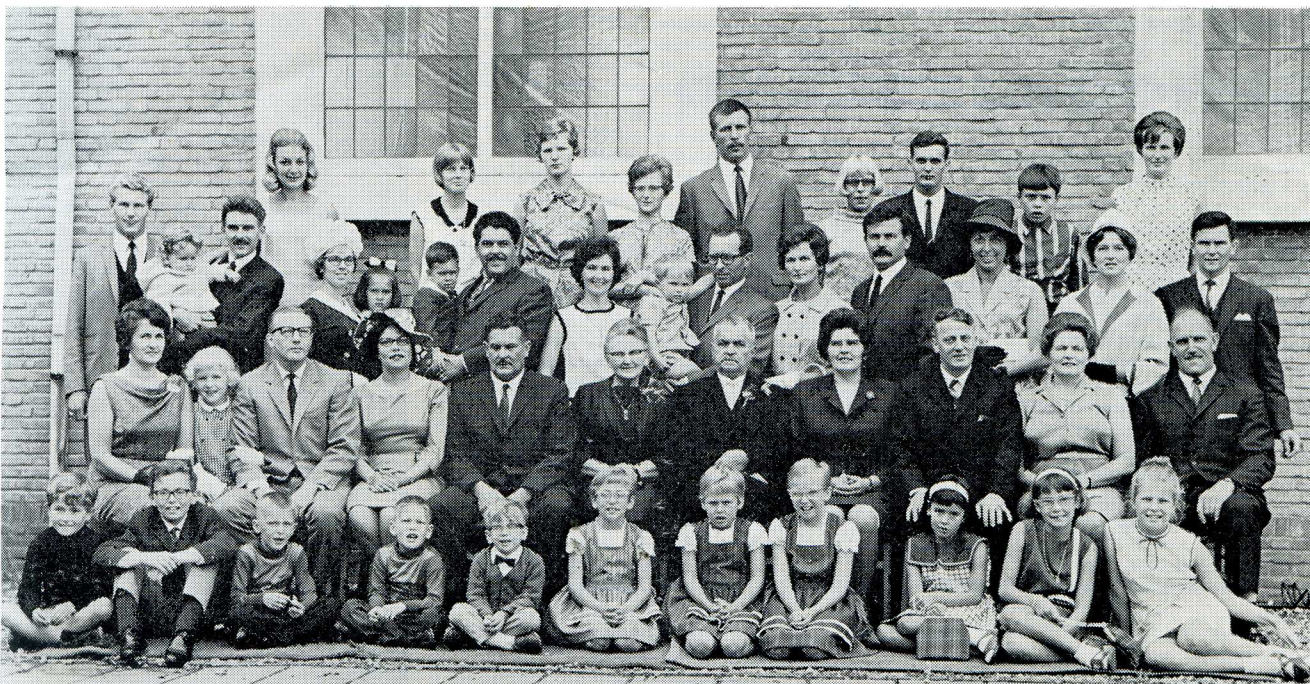
ANSETT-ANA, 55 St. George's Terrace.
Tel.: 219651. PERTH, Western Australia.

New Zealand National Airways Corp.,
Customhouse Quay. Tel.: 38600.
WELLINGTON, New Zealand.

**U kunt zich voor inlichtingen en
reserveringen voorts wenden tot alle
erkende reisbureaus.**

BIJ DE OMSLAGFOTO'S:

Voorzijde: Drie snapshots rondom Prinsjesdag en wel de Gouden Koets op het Haagse Binnenhof met Koningin Juliana, Prins Bernhard, Prinses Beatrix en Prinses Margriet; het garde-regiment grenadiers in gala en het dirigentje op het draaiorgel. Achterzijde: Het beroemde orgel van de Sint Bavo in Haarlem, waarop eens Mozart en Händel speelden, werd gebouwd in 1738 en draagt het stadswapen met de zinspreuk „Vicit vim virtus", d.w.z. Kloekmoedigheid overwint geweld.

De gouden bruid en de gouden bruidegom, geflankeerd door hun oudste zoon Henk uit de Verenigde Staten en hun oudste dochter Jantina uit Duitsland, alle zoons, dochters, schoonzons, schoondochters en op vijf na alle kleinkinderen — slechts die uit Tasmanië ontbreken — tijdens de festiviteiten vereeuwigd op een unieke foto vóór de Gereformeerde Kerk in Smilde. Het hele dorp — „het halve dorp” zegt mevrouw Eleveld bescheiden — met de burgemeester voorop, deelde in de feestvreugde.

STERREIS NAAR SMILDE

Begin juli was in huize Eleveld te Smilde de rust weergekeerd. Dat was natuurlijk wel vreemd na alle drukte van de afgelopen weken. Feestelijke drukte wel te verstaan. Oma Eleveld was er in die tijd al zo aan gewend geraakt, dat zij, toen alles al weer achter de rug was, nóg het vertederende mengelmoois Nederlands-Engels van de kleinkinderen meende te horen. Ook opa Eleveld stond er wel even vreemd tegenover toen het vertrouwde geroezemoes, de gesprekken met zoons, dochters en hun echtgenoten weer tot het verleden behoorde en er geen hummels meer op zijn knie kropen. Omstreeks 15 juni waren de reizen naar Smilde begonnen. Als in een ster-rit waren ze met de KLM komen vliegen uit verschillende werelddelen: dochter Tita en schoonzoon Kees met vier kinderen uit Canada; zoon Klaas en zijn vrouw Carol met twee kinderen eveneens uit Canada; zoon Hendrik en echtgenote Paula met één kind uit Windsor, Verenigde Staten; en last but not least zoon Meine met Tucks helemaal uit Pinguin op Tasmanië. Telkens wanneer er een gezin aankwam waren oma en opa op Schiphol present om hun dierbaren te verwelkomen. Tot eindelijk alle vijftien, zo ver over onze planeet verspreide kinderen en kleinkinderen in de familiekring waren verenigd.

Doel van deze groots opgezette en men mag wel zeggen unieke familiereünie

was de gouden bruiloft van de heer en mevrouw Eleveld te Smilde. Het Drentse dorp had ervan gegonsd. Vooral de oudere Smildenaars raakten niet uitgepraat over de te verwachten gebeurtenis. De één had Klaas nog zó gekend en de ander had Tita als baby in de armen gehad. En dan die Henk, die het zo goed had in Amerika, ja dat hadden ze allemaal wel gedacht toen Smilde hem te klein begon te worden en hij wegtrok... Op 25 juni jl. is dan dit grandioze feest gevierd in het lokaal van de kerk. Het is een uitbundig festijn geworden, waar heel Smilde in deelde en waarvan zonder overdrijving kan worden gezegd, dat nauwelijks een ander Nederlands gouden bruidspaar ooit zoveel brieven en telegrammen uit de verste hoeken van de wereld ontving.

Vanzelfsprekend werd in de feestvreugde nog eens opgehaald hoe het plan ster-rit van vijftien kinderen en kleinkinderen naar Smilde was opgekomen. Dat was gebeurd tijdens de wereldreis, die de heer Klaas Eleveld en mevrouw Antje Eleveld-Fernhout enkele jaren geleden ondernamen. Een reis waarbij zij familiebezoeken aflegden in Zuid-Afrika, waar een zuster en een broer van mevrouw Eleveld wonen, en verder bij een dochter en drie zoons respectievelijk in British Columbia en Ontario (Canada), Windsor in de Verenigde Staten en Pinguin (Tasmanië).

„Klaas heeft een oudere broer op visite”, zeiden tijdens de logeerpartij de kennissen in Ontario. De heer Eleveld ziet er dan ook nog jong uit en dat geldt evenzeer voor zijn echtgenote. Dit was wereldreis nummer één, om zo te zeggen.

Want zoals tijdens deze tocht het plan rijpte voor het gezamenlijk vieren van de vijftigjarige bruiloft met alle tien kinderen, hun echtgenoten en de kleinkinderen, zo werden tijdens de bruiloft al weer plannen gesmeed voor een tweede bezoek aan de kinderen, wie weet al hoe gauw. Wereldreis nummer twee! „Want”, zo zeggen de Elevelds, „ons geluk ligt niet alléén in Smilde. Het is verspreid over de gehele aardbol”.

Wanneer u voor de gouden bruiloft van uw ouders, voor een andere festiviteit of zó maar, per KLM naar Nederland wilt vliegen, vergeet dan niet dat u de reis hier kunt betalen, in Holland laten betalen, maar dat het ook gedeeltelijk hier en gedeeltelijk daar kan.

Inlichtingen bij de KLM-kantoren en de erkende reisbureaus.

SPROOKJESLAND

De weide die ik, direct bij het binnenkomen van „De Efteling” dichtbij Kaatsheuvel, Noord-Brabant, voor mij zie liggen, is zo prachtig kort geschoren, dat ik maar meteen uitkijk naar eventuele bordjes waarop duidelijk staat omschreven wat mag en niet mag. Maar ze zijn er niet, de bordjes. Kinderen ravotten in het gras, terwijl de ouders

van de Nederlandse taal, hier bij de jeepmolen. Want de vreugde uit zich in de dialecten respectievelijk van Spijkenisse, Ellecom, Sittard, Terneuzen en zo maar voort.

Ondertussen roept Holle Bolle Gijs al- maar: „Papier, hier!” en wanneer hij dan allerlei rommel in de mond gestopt krijgt, zegt hij nog: „Dank je wel!” en de kroon

dapromtant huijveren wel van de grie- zel met zijn ongenadige hale, maar daar zijn zij bij het huleje van Roodkapjes grootmoeder — hopelijk — wel weer overheen.

En zo gaat aan de lopende band het sprookje door. Grootmema die vertelt uit een stukgelezen boek, komt er niet meer aan te pas en de intimiteit van de huiskamer heeft plaats gemaakt voor de helen, de paleizen en de tovertuinen in natura. Ook het schemertuurtje heeft het loodje gelegd. Klokke tien in de ochtend begint de stem van de metalen reus al met zijn „Er was eens” of „Op zekere dag” om ’s avonds tegen zeven uur met zijn laatste „En ze leefden nog lang en gelukkig” te eindigen. Daar tussenin heeft hij dan zo’n veertig à vijftig keer het verhaal gedaan van Slimme Toon die zijn baas, de tovenaer, trachtte op te lichten en deswege werd veroordeeld tot in lengte van dagen elk kwartier de kasteelklok te luiden. Tegelijk met de zes boeven van koningszonen, die ook hun portie straf kregen. Zij werden immers omgetoerd in een half dozijn stenen beelden, die telkens als de ruitertjes op de toren maar even hun neus laten zien, verplicht zijn hiervan middels trompetgeschel kondschap te geven.

Zo heb ik uren in het sprookjesbos ge-

Langnek rekt zijn hals hoger en hoger, tot hij bijna boven de bomen uitkijkt. Intussen vertelt de stem binnen in hem het sprookje.

dwaald. Bij het huisje van Hans en Grietje op de knop gedrukt om prompt daarop de loerende heks te zien verschijnen en haar te horen vragen:

Knibbel, knabbel, knuisje,
Wie knabbelt aan mijn huisje?

Bij de Chinese nachtegaal heb ik mij — net als de keizer uit het sprookje — laten inpalmen door het getierel van het namaakbeest en bij de sprekende papegaai ervoer ik, dat hier — op „De Efteling” — schijn en werkelijkheid elkaar soms overlappen. Immers, deze Lorre is het stoute prinsesje dat almaar oude, ongelukkige mensen nadeed en daarom in een papegaai veranderde. Zoals Amsterdammers uit de vorige eeuw de toneelspeler Veldman na een geslaagde schurkenrol opwachtten, zo balt hier de jeugd de vuist en scheldt: rotbeest, rot-papegaai!

Voor het paleis van de sultan heb ik ademloos het wonder meebeleefd van de fakir, die al spelende op zijn oosterse hobo, éérst een bed rode, daarna even zoveel gele tulpen doet opbloeien. Daar tussenin maakt hij dan een tochtje op een vliegend tapijt. „Niet te gelóven”, zegt met een zangerige uithaal één van mijn mede-bewonderaars. Nu, daar is een clubje naast mij het helemaal mee eens en zij allen beàmen nadrukkelijk: „Gewoon een miráákel”!

Na het wonder van de dansende rode schoentjes, de gekleurde duiven en het spiegeltje aan de wand, weer de spelende kinderen. In het pierenbad duiken hummels van zes in het koele nat. In de treintjes — met rails en echte wissels — trapt de jeugd zich in het zweet naar een verre, onbekende toekomst. Voor

het beeldje, vijf jaar geleden ter gelegenheid van „Tien jaar Efteling” opgericht, kunnen zij echter geen waardering opbrengen. Het beeldje blijkt een geliefd object om te bekogelen. Kieselsteentjes als kleine projectielen ketsen op en scheren langs het gezichtje en de handjes van het meisjesfiguurtje, dat desondanks onbewogen de herinnering aan „tien jaar kindervreugde” levendig houdt. In het zwembad-voor-groten wordt vanaf de hoogste plank gedoken. Bij de roeivijver staan de tieners van ongeduld te trappelen tot er een boot of kano vrijkomt.

Een wandeling dwars door het sparrenbos waar de prille sparappels schuchter de kop opsteken, brengt mij, langs de siervijver naar het terras van het restaurant. Na de opwinding van zoveel tovenarij, sprookjesprinsen en -prinsessen en niet te vergeten de luidruchtige jeugd, is hier de weldadige rust van het fraaie landschap. Een prachtig slot van het bezoek aan de reuzenschepping die Efteling heet, dit terras. Een goede afronding van een welbestede dag, wel besteed, want spelende kinderen zijn levend geworden vreugde, zegt de dichter.

ALS U IN HOLLAND BENT...

VRAAG IN HOLLAND NIET: „WHERE IS THE BATHROOM?” UW GASTVROUW EN GASTHEER Zouden DE INDRUK KRIJGEN DAT U IN VERREGAANDE STAAT VAN VERVUILING VERKEERT EN DRINGENDE BEHOEFTE AAN EEN BAD HEBT!

WANNEER U NAAR DE WELSTAND VAN UW VRIEND KEES INFORMEERT ZAL HIJ U VERMOEDELIJK MEDEDELEN DAT HIJ „GEZOND MAAR ARM IS” ARM IS GEWOONWEG GELOGEN! EN GEZOND? ...ALS HIJ BINNENKORT NIET WIL „OPVALLEN” ZAL HIJ MOETEN „AFVALLEN”

Jo Spie

KAMPER UIEN

door Alexander Coret

Kampen, het is bekend, is de stad van de uien. Iedere Nederlander heeft een vrijbrief grapjes te maken over Kampen en zijn inwoners niet alleen, hij brengt ook — alsof de Kampenaren daarop zitten te wachten — al maar weer hun reputatie van komieke domkoppen in herinnering. Iedere stad mag dan al zijn karakteristieken hebben: Groningen zijn mollebonen, Deventer zijn koek, Den Haag zijn half ons ham — niet zulke hompen, slager! — geen van deze bijzonderheden kreeg ooit de vermaardheid van de zich door de jaren heen handhavende Kamper ui.

Wij kennen allen de geschiedenis van de leden van de Raad van Kampen die, gezapig om de prachtige schouw van het raadhuis gezeten, plotseling een brandlucht opsnoven. Het bleek dat de broek van de burgemeester aangetast door het turfvuur, was gaan schroeien.

Dit was voor de Raad aanleiding — het trof goed, de heren waren voltallig bij elkaar — een voorstel aan te nemen om de schoorsteen achteruit te doen plaatsen. Hetgeen geschiedde.

Nog meer bekend is het verhaal van het hoge weiland. Van een buitentoren was door de bliksem de spits afgeslagen. Op het platte dak was op den duur gras gaan groeien en wel in zulk een mate, dat het uiteindelijk een onderwerp van discussie vormde in de vroedschap. Dat gras moest, hoe dan ook, verdwijnen. Aanvankelijk dacht men er over het door middel van geweerschoten te verwijderen. Maar een wijs en bezadigd lid wees erop, dat het hier kostelijk veevoeder betrof. Hij stelde voor het dak te laten kaalvreten door een koe. Derhalve legde men een rund, dat met deze min of meer officiële taak was belast, een touw om de hals om het vervolgens — het rund

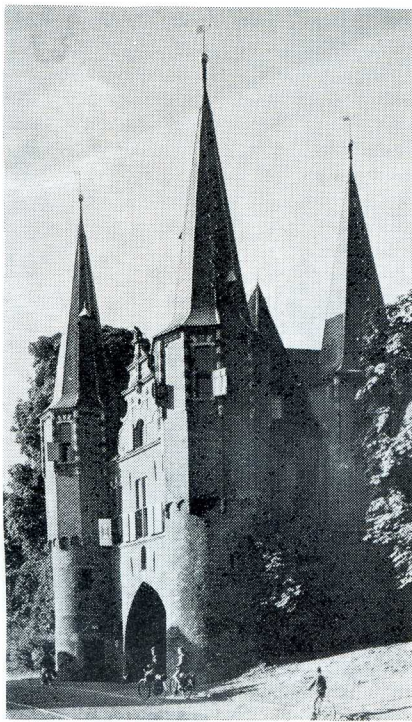
— op te hijsen. Helaas, bij aankomst op het dak hing de tong uit de bek van het arme beest. „Zij verlangde zo naar het malse gras, dat zij zich niet bedwingen kon”, zeiden de hijsers. Maar zij hadden ongelijk. De koe bleek gestikt.

En dan is daar de historie van de verzonden klok. Toen gevreesd werd dat de vijand de stad zou overvallen en leegplunderen, gingen de zorgen van de bestuurders uit naar de kostbare klok van het raadhuis. Deze moest op een veilige plaats worden verstopt. De Kampenaren besloten de klok naar zee te brengen om hem vervolgens te laten zinken. Toen zij een geschikte plek hadden gevonden, kwam één van hen met een brandend probleem op de proppen: Het zou moeilijk zijn de juiste plaats terug te vinden. „Dat is heel eenvoudig”, zei de schout, die persoonlijk de tewaterlating leidde, „dat is heel eenvoudig”. Vervolgens nam hij zijn mes, kerkte op de verschansing een teken en zei: „Dit is de plek waar wij de klok terug zullen vinden”.

Leuke verhalen allemaal, maar goed

Uniek uitzicht op Kampen vanaf de overzijde van de IJssel.

De prachtige Broederpoort in het oude stadje Kampen.

beschouwd zit er iets onvriendelijks in, de bevolking van de oude Hanzestad al maar het odium van dwaasheid op te drukken.

De oorsprong van deze verhalen, duidelijk omschreven, geregistreerd en van illustraties voorzien, is te zoeken bij een jongeman uit de eerste helft van de negentiende eeuw: Jan Jacob Fels, een Kampenaar met artistieke intenties en ondernemingslust. De vader van deze Jan Jacob, een Duitser, die zich in 1789 in Kampen vestigde, begon daar een winkel in koffie, snuif en sigaren. Het lag natuurlijk in de bedoeling de zoon in de zaak op te nemen. Maar aangezien deze iets had tegen de geur van snuif, de sigarenlucht hem irriteerde en het gebruik van koffie hem congesties bezorgde, ontvluchtte hij dit eerzame bedrijf om zijn heil te zoeken in een vrij wat minder stabiel beroep; hij werd kunstschilder.

Fels bracht het tot lokale beroemdheid. In de burgemeesterskamer van het stadhuis hangen nog een viertal stadsgezichten, scheppingen van Jan Jacob.

Toen hij alle stadspoorten, kerken, wallen, mitsgaders een tiental „gezichten op de IJssel” aan het linnen had toevertrouwd en er geen kopers kwamen opdagen, ging hij er toe over andere talenten te ontwikkelen. Als vaardig

rijmelaar begon hij verhalen in dicht en on dicht om te zetten, histories die hij op de avonden van de rederijkers met verve voordroeg. De onderwerpen betroffen altijd weer de avonturen van de Kampenaren met als inzet de komieke domheid. In 1844 verschenen voor het eerst in druk de „Kamper Stukjes van Jacob Fels”. Vijftien verhalen op rijm die, na de voordracht door de auteur, in Kampen van mond tot mond gingen. Zeer geliefd was „De Kampenaar overbluft”. Het betrof een geschiedenis van een Kampenaar die in de trekschuit naar Zwolle, met betrekking tot de domheid der Kampenaren,

Bij hoog en laag beweerde dat, Die dwaasheid enkel een verzin sel, Een laf en schaamt'loos logensp insel, In Kampen nooit heeft plaats gehad.

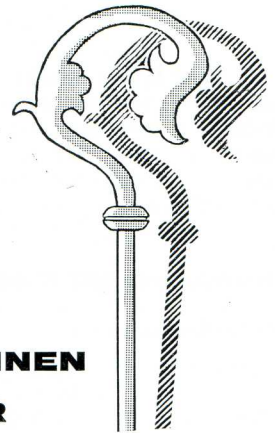
Edoch, in Zwolle aangekomen, zag het gezelschap een man die in de stromende regen wasgoed stond te spelen. „Hé vriend”, riep de verdediger der Kampenaren, „wat sta je daar te spoelen? Voel je niet dat het regent dat het giet? Waar kom je vandaan?”

„Uit Kampen”, antwoordde de man. Veel succes had onze declamator ook met „De ontvluchte kanarie vogel”. De Saksische kanarie van de burgemeestersvrouw was ontsnapt. Om de boosheid van zijn gade — een ware Xantippe — wat te temperen, gaf de burgemeester bevel alle stadspoorten te sluiten en de bruggen op te halen. Dat de vogel toch ontvluchtte, bleef voor de Kampenaren een onopgelost raadsel.

Zo bereidde Fels, dank zij zijn dichter- en acteurschap, zijn stad- en tijdgenoten menige gezellige avond.

Het mooiste van alles is echter — uit de onderzoekingen van J. H. Kok te Kampen is dat gebleken — dat de verhalen in wezen niets met Kampen van doen hebben. De dichter Jan Jacob ontleende zijn stof namelijk aan „Das Lalebuch”, het narrenboek, een Duits bundeltje waarvan de eerste druk reeds in 1597 was verschenen. Bij latere uitgaven werd de naam van de Lalemburgers veranderd in Schildburgers. De lotgevallen van de koe, de ontvluchte kanarie, de verzonken klok en de rest, waren niet anders dan de zogeheten belevenissen van de Schildburgers en Jan Jacob Fels deed niet veel meer dan de Schildburger verhalen overbrengen op zijn stadgenoten de Kampenaren.

En deze zitten, dank zij Jan Jacobs vindingrijkheid, nog steeds met de onzalige erfenis opgescheept.

PLANNEN VOOR DECEMBER

Sinterklaas, feest der verrassingen! Natuurlijk, u herinnert zich nog levendig hoe gezellig het was, die avond van surprises, gedichten, plagerijtjes, kleine en ook wel grote geschenken. Daar begon de decembermaand al mee, om te eindigen met Kerstmis en de jaarwisseling, festiviteiten die nergens ter wereld zo'n warmte en intimiteit uitstralen als in Nederland. Het kan haast niet anders of u hebt dikwijls gedacht: „Wat zou ik graag nog eens een echte Sinterklaasavond in Holland vieren” of „Kerstmis in het ouderlijk huis. Dat was het!” Misschien hebt u het wel eens hardop gezegd ook. Maar het bleef bij gedachten en woorden.

„Geen woorden, maar daden”, is de tegenwoordig beroemde regel uit het clublied van Feijenoord, de bekende Rotterdamse voetbalclub. Heel Nederland kent dit lied en zingt het, maar heus niet bij voetbal alleen. Gelden die vier woorden ook niet voor u, die eigenlijk al zo lang naar Holland wilde, doch er maar niet toe kwam? En biedt de maand december niet de onovertroffen gelegenheid weer eens ouderwets onder elkaar te zijn?

Als u het daarmee eens bent, neem dan snel een beslissing om zeker te zijn van een plaats in één van de KLM DC-8 jets, in een Nederlands vliegtuig van de Koninklijke Luchtvaart Maatschappij. U begrijpt wel dat het druk zal zijn tegen de feestdagen. Stap dan ook zo vroeg mogelijk een reisbureau binnen en laat u tot in finesses inlichten over de kosten, vertrek- en aankomsttijden, bagage, reispapieren, kortom over alles wat met de reis te maken heeft. Dan weet u precies waar u aan toe bent.

Weer eens naar Holland en dat in december! Voor u een reis om maandenlang verlangend naar uit te kijken. Voor uw ouders, broers en zusters: de surprise van hun leven.

VOOR U, MEVROUW!

in geuren en kleuren

Nederland is een kaasland. Dat weet u. Kaas wordt in het oude vaderland echter niet meer uitsluitend op de boterham gegeten. Dat is verleden tijd. De Hollandse huisvrouw kent de waarde van kaas en verwerkt dit voedzame zuivelprodukt in gerechten voor alle tijden van de dag en de avond. Probeer u eens één of meer van de hier volgende recepten — helaas slechts enkele uit de overvloed. U zult er geen spijt van hebben. En de huisgenoten? Zij gaan smullen.

Lekkers uit Kaasland

Hollandse kaassoep

Ingrediënten: 45 gram (3 tbsp.) boter — 40 gram (5 tbsp.) bloem — $\frac{3}{4}$ liter (ruim 3 cups) bouillon — $\frac{1}{4}$ liter (ruim 1 cup) melk — 100 gram (bijna 4 oz.) geraspte kaas — fijn gehakte peterselie — een geraspt uitje — peper en zout naar smaak.

Maak van de boter, de bloem, de bouillon en de melk een gebonden soep. Van het vuur de kaas, de peterselie en de geraspte ui toevoegen. Indien nodig op smaak brengen met peper en zout.

Roereieren met kaas

Ingrediënten: 4 eieren — 4 eetlepels (4 tbsp.) melk — 50 gram (bijna 2 oz.) geraspte kaas — gehakte peterselie — iets zout — iets peper — een klontje boter.

Klop de eieren los met het zout, de peper en de peterselie. Roer er de ge-

raspte kaas doorheen. Smelt de boter in de koekepan op een zachte warmtebron en doe het mengsel er bij. Laat de roereieren stollen, maar schep ze voortdurend om tot er geen vocht meer zichtbaar is. Dien ze onmiddellijk op, daar ze anders korrelig worden.

Pikante gebakken aardappelen

Ingrediënten: 900 gram (2 lb.) gekookte aardappelen — 2 in ringen gesneden uien — 100 gram (bijna 4 oz.) in dobbelsteentjes gesneden belegen kaas.

Snijd de aardappelen in plakjes en bak ze tezamen met de uiringen goudbruin. Leg ze op een schotel en strooi er de dobbelsteentjes kaas overheen.

Kaascroquetten

Ingrediënten: 30 gram (2 tbsp.) boter — 40 gram (5 tbsp.) bloem — 2 dl (bijna 1 cup) melk — 175 gram (ruim 6 oz.) geraspte kaas — ei — paneermeel of droge broodkruimels.

Van de boter, de bloem, de kaas en de melk maakt u een dikke kaassaus. Bevochtigt een bord met koud water en laat het mengsel hierop geheel afkoelen. Nu vormt u er langwerpige croquetten van. Deze rolt u door het losgeklopte ei, door paneermeel (of broodkruimels) en opnieuw door ei en paneermeel of broodkruimels. Bak de croquetten in heet frituurvet.

Van dit deeg kunt u ook ronde bitterballen vormen, geheel op dezelfde manier. Een traktatie bij een borrel!

Aardappelkaaspudding

Ingrediënten: 900 gram (2 lb.) gekookte aardappelen — 45 gram (3 tbsp.) boter — iets melk — 150 gram (5½ oz.) geraspte kaas — 2 eidooiers — 2 stijf geklopte eiwitten — zo nodig zout en peper — paneermeel of droge broodkruimels.

Van de aardappelen, de boter en de melk maakt u een dikke puree. Vermeng de puree met de kaas, de eidooiers en het stijf geslagen eiwit en met zout en peper naar smaak. Beboter een warme puddingvorm en bestrooi deze daarna met paneermeel of droge broodkruimels. Doe het mengsel erin en laat de pudding in ongeveer 1 uur au bain marie of in een zachte oven gaar worden. Keer de pudding op een platte schotel en strooi er desgewenst nog wat geraspte kaas over.

Oranjesla

Ingrediënten: 175 gram (ruim 6 oz.) belegen kaas — 1 grote appel — 1 sinaasappel — 1 stuk komkommer — citroensap — honing — yoghurt — gehakte noten.

Snijd de kaas, de appel, de sinaasappel en de komkommer fijn en vermeng alles met het citroensap, de honing, de yoghurt en de noten. Een verrukkelijk toetje!

Modieus in de regen

Regenmantels! Waarom regenmantels? Omdat wind en water in Holland bij elkaar behoren en ook een fris regenbuitje er geen zeldzaamheid is. Ja, het kan flink regenen in het oude vaderland. Ook kan het er motregen, zacht maar doordringend. Gelukkig echter blijft de zon present, in de afgelopen maanden zelfs heel veel. Dan profiteert ieder die daartoe maar even kans ziet van het mooie weer, languit in de tuin, op het balkon, aan het strand, in bos en hei. In Nederland geen zonneluiken zoals in zuidelijker streken. De zon heeft vrij

Assortiment kaas van Nederlandse bodem. Had u gedacht dat er zoveel soorten Hollandse kaas waren? V.l.n.r. te beginnen bij de bovenste rij: Friese kruidkaas 20+, Boeren Leidse kaas, Friese kruidkaas 40+, Edammer kaas, Baby Edammer, Roomkaas, Friese nagelkaas, Kernhem kaas, Goudse kaas met komijn, Rode lunchkaas, Goudse boerenkaas, Goudse fabriekskaas, St. Paulin, Gekruide Edammer broodkaas, Bluefort, lunchkaas (geel), Leidse fabriekskaas, Mon Chou, Limburgse kaas.

door Joo van Zijl

Bovenkarspel

Vijf dagen in het jaar — nog voor de lente Nederland poogt binnen te dringen — heeft Bovenkarspel in West-Friesland twee stations! De normale, dagelijkse stopplaats van de Nederlandse Spoorwegen is het station Bovenkarspel-Grootebroek, waar ieder uur zowel de trein uit Amsterdam als die uit Enkhuizen één keer aanlegt. Maar als in de grote veilinghallen van Bovenkarspel de beroemde Westfriesse Flora wordt gehouden, vindt de tussen de hoofdstad en Enkhuizen boemelende dieseltrein daar bij wijze van perron bovendien een verhoogde zandlaag met steenslag. Het „station” Bovenkarspel-Flora vangt ieder uur de reizigers op die willen komen genieten van de prachtige soorten en magnifiek geëxposeerde voorjaarsbloemen annex tuinbouwprodukten welke op de Westfriesse Flora te zien zijn.

Een vriend van mij heeft jaren geleden gesolliciteerd als stationschef (treinleider heet dat tegenwoordig) bij de spoorwegen. Zijn liefde voor dit vak was ontstaan nadat hij eens, op zijn vijfde verjaardag, een kartonnen kaart met stationschefpet, kniptang, spiegelei en kaartjes had gekregen van een oom die

beroepspsycholoog was. Ik had hem helaas uit het oog verloren totdat ik hem dit jaar op het station „Bovenkarspel-Flora” zag staan; rode pet met zwarte rand op het hoofd, spiegelei onder de linkerarm, kniptang aan een koordje om de hals. Hij bleek hier al jaren zijn functie te vervullen. Niet dat hij mij erover vertelde toen ik uit de trein van Amsterdam op zijn Bovenkarspels spoordomein uitstapte. Neen, ik kon het zonder moeite constateren; zijn voor een stationschef wat te groene broek, waarvan de broekspijpen tot één geheel schenen samen te vloeien, stond onbeweeglijk in een vette hoop krachtige Westfriesse klei. Onder zijn pet ontwaarde ik zijn gezicht, dat er uitzag als een tulp. Hij scheen goed wortel te hebben geschoten bij de spoorwegen.

Amsterdam

We vielen letterlijk met de deur in huis. En op dat moment van die achternamiddag kon je het met de beste wil van de wereld geen vrédig huis noemen: het drukkbeklante café „Kerkzicht” in Oud-Amsterdam. De ingang werd overigens versperd door de brede rug van een menselijke kolos die, omdat een term als

Om van te watertanden al deze groenten, tuin- en kasprodukten, gekweekt op Nederlandse velden, in Nederlandse tuinen, in Nederlandse kassen en geëxposeerd op de Westfriesse Flora in Bovenkarspel.

entree. De Hollander is een zoonanbidder, veel meer dan de bewoners van Zuid-Europa en dat is 's zomers goed zichtbaar.

Maar van regenjassen gesproken. Ze zijn nu eenmaal nodig, zoals u ongetwijfeld nog wel weet. Tegenwoordig bestaan ze in allerlei modellen, in allerlei kleuren, in allerlei stoffen, in allerlei kwaliteiten en in verschillende prijzen. Het tijdperk van de grauwe, kleurloze jassen is voorbij. Als het regent behoeft niemand er meer onflatteus bij te lopen. Waarom ook? Juist in de regen kan een vrolijk kleurtje geen kwaad en staat een modieuze jas veel aardiger.

Dat heeft de Nederlandse confectie-industrie goed begrepen. Ze is terdege op regenkleding ingesteld en heeft op dit gebied een grote faam verworven, zó zelfs dat er ontelbare jassen naar andere landen worden uitgevoerd en verkocht. Het is heus geen toeval dat heel veel bezoekers uit het buitenland in Nederland een mooie, degelijke regenjas aanschaffen.

Bovenstaande modellen zijn uit de collectie van Hollandia Kattenburg. De prijzen variëren van f 55,— tot f 90,—.

„te diep in het glaasje gekeken” te petieterig afstak tegen zijn omgeving, in de loop van die middag een teil bij de hand moet hebben gehad.

We vielen midden in de ruzie. „Meneer hier wil niet betalen”, riep de juffrouw van de tap, na herhaald sommeren blijkbaar al over haar zenuwen.

„Wat is dat nou!” riepen wij vaag terug, want je moet je nooit mengen in kroegelijke ongenoemens van een ander, zeker niet als je er niet bij bent geweest.

In de hoek van het café zat een familie toe te kijken: twee kinderen, een iets oudere en een iets jongere man, een iets oudere en een iets jongere vrouw. „Wanneer gaan we nou naar oma?” fluisterden de kinderen angstig. De iets oudere vrouw stond op. Zij kwam tot borsthoogte van de alles behalve financieel draagkrachtige reusachtige wanbetaler. Haar rond, moederlijk gezicht kreeg een bestraffende uitdrukking. Zij leek, zonder zich overigens van haar plaats te bewegen, als het ware een aanloop te nemen, sprong, reikte daar ergens boven naar het linkeroor en trok er ferm aan. „Zo doet tante Juul met stoute jongens!” sprak zij luid en bestraffend. Haar „slachtoffer” keek haar wazig maar toch dankbaar aan. Gelijk een man die een misgreep heeft begaan en dat jarenlang wist te verbergen, blij en opgelucht kan zijn als hij gesnapt wordt.

„Zo doet tante Juul met stoute jongen!” klonk het weer. Bedremmeld zocht de man in zijn zakken en viste er een tientje uit: „Ik kon het zo gauw niet vinden”.

Op deze defensie verder niet reagerend, draaide tante Juul zich om. „Hier is je joetje”, voegde ze de juffrouw achter het buffet toe en zette zich weer bij haar familie.

„En nou gaan we naar...” begonnen de kinderen.

„Niet zeuren”, zuchtte tante Juul, kennelijk toch moe van het opgeknapt karwei, „jullie vader en moeder willen eens zien waar ik vroeger jarenlang gewerkt heb. Ja, ik heb hier wel meer van die dingetjes aan de hand gehad, reken maar!” zei ze en haar gezicht kreeg iets als dat van een oud-strijder, die over zijn tijd aan het front vertelt.

„Ik wil nu naar oma!” jengelde het ene kind.

„Stil”, riep tante Juul, „wie is hier de baas?” Daarover bestond volgens ons geen twijfel...

„Oma”, hoorden we het andere kind héél zachtjes zeggen.

„Waarom zouden ze alleen in vroeger eeuwen van die prachtige violen hebben kunnen maken?” Voor ons staat de tachtigjarige meubelmaker Willem Blanksma. „Over de hele wereld beroemd zijn de werkstukken van een

Zo doet tante Juul met stoute jongens!

Stradivarius, van een Amati. Wie maakt vandaag de dag nog zo'n uniek instrument?” Eigenlijk behoorden we het antwoord te weten: Willem Blanksma.

Hoorn

We waren naar Hoorn gekomen om de man te ontmoeten die zei het geheim van de oude vioolbouwers te hebben ontdekt! „Kijk”, meent Blanksma, „nooit heeft men een viool kunnen vervaardigen, die ook maar in de verste verte de kwaliteit van de oude Italiaanse bouwers kon evenaren. Dat is natuurlijk vreemd. Ik heb hun geheim ontdekt!”

Met gepaste bewondering kijken we naar de oude man, zoals hij daar staat temidden van zijn produkten, waar wellicht minder muziek maar méér geld in zit: door hem vervaardigde tafels en banken van oud eikehout.

„Hier heb ik enkele historische geschriften over dit onderwerp, mij vanuit verscheidene landen toegestuurd. Ik heb het geheim ontdekt!” Zeer benieuwd buigen wij naar hem toe, maar snel brengt hij een boekwerkje vol vreemde tekeningen buiten ons schotsveld. „Hoe zit dat nu met die oude violen?” vragen

we. „Wel”, zegt Blanksma kort en bondig, „ik heb het geheim ontdekt!” „Oh”, brengen we vragend uit. „Ja”, vervolgt hij, „de concertmeester van het Noordhollands Filharmonisch Orkest heeft al belangstelling getoond”. „Speelt u zelf ook?” Hij kijkt ons meewarig aan. „Nee mijnheer, ik bouw en hoe, dat is mijn geheim”.

Nu kun je als reporter nog zulke hinkstap-sprongen maken, als iemand iets per se niet wil zeggen, doet hij dat ook niet. En de meubelmaker uit Hoorn was daarop geen uitzondering.

Terwijl we verongelijkt blijven kijken, toont hij ons een drietal oude, half-gesloopte violen. „Deze”, spreekt hij ontroerd, „zullen geraakt worden door de meesterhand”. Zijn rechterhand beeft, zijn linker drukt een sigarepeukje uit. „Meer gegevens kan ik u helaas niet verstrekken voor uw verslag”, zegt Blanksma. „U begrijpt, het is een geheim. Dank u zeer voor het bezoek”.

Met een spijtig gevoel schuifelen we de deur van zijn werkplaats uit. Zijn vrouw staat bij de buitendeur en ziet ons teleurgesteld gezicht. „Is het echt waar...?” proberen we. „Ja”, knikt ze, „hij zegt van wel”. Zo ver waren we zelf ook gekomen. Maar dan fluistert zij ons snel in het oor: „Het geheim zit in het bovendek van de viool, maar ik geloof er niks van”. Op dat moment klinkt van achter uit de gang een volle prachtige toon van een viool in een solonate. „Dat is mijn zoon; hij is stereo-liefhebber”.

Ach, als een profeet al niet in eigen kring wordt geëerd, wat kan dan nog een bouwer van onafgemaakte violen verwachten?

De Dutch-Australian Society „Neerlandia” uit Sydney, N.S.W., had de zesde mei voor de reis naar Nederland gekozen. Mei is Bloemaand. Mooier kon het niet!

WIE ER IN MEI MET DE KLM NAAR NEDERLAND VLOGEN

Een week later, op de dertiende, was de beurt aan C.D.M.A. Auxiliary Club „Irene” uit Sydney om naar het aloude Amsterdam te vliegen.

Wie lid is van een Nederlandse club die reizen organiseert, kan profiteren van de voordelige KLM-tarieven voor groepsreizen om ouders en familieleden te bezoeken. Dat deden de passagiers op de foto's hiernaast en ook die op pagina 2.

Voor gereduceerde groepstarieven zie pagina 12.

Wilt u uw eventuele adreswijziging op nevenstaande coupon vermelden? Links s.v.p. het oude, rechts het nieuwe adres.

KLM Royal Dutch Airlines
Department PS
G.P.O. Box 3836
SYDNEY, N.S.W.

GRATIS ABONNEMENT VOGELVLUCHT

Oud adres:

Naam:

Adres:

Plaats:

Staat:

Juiste naam en nieuw adres:

Naam:

Adres:

Plaats:

Staat:

Misschien hebt u een vriend of kennis die ook regelmatig VOGELVLUCHT zou willen ontvangen.

Naam:

Adres:

Plaats: Staat:

(Ter voorkoming van beschadiging, mag u ook een briefkaart gebruiken.)

Weet u dat „Vogelvlucht” ook in Nederland verschijnt? Wanneer uw ouders of andere familieleden er belang in stellen, zend ons dan hun naam en volledig adres.

WAT ZO'N REIS KOST IN EEN DC-8 JET

		Eerste klasse		Economy klasse	
		enkele reis	retour	enkele reis	retour
Sydney	— Amsterdam	Austr. \$ 970	1843.—	617.50	1173.30
Adelaide	— Amsterdam*)	Austr. \$ 970	1843.—	617.50	1173.30
Brisbane	— Amsterdam*)	Austr. \$ 970	1843.—	617.50	1173.30
Melbourne	— Amsterdam*)	Austr. \$ 970	1843.—	617.50	1173.30
Auckland	— Amsterdam*)	N.Z. £ 395	750.10	253.—	480.14
Christchurch	— Amsterdam*)	N.Z. £ 395	750.10	253.—	480.14
Wellington	— Amsterdam*)	N.Z. £ 395	750.10	253.—	480.14

De KLM-kantoren, de Generaal-Agenten of de erkende reisbureaus verstrekken gaarne alle inlichtingen en adviezen betreffende luchtverbindingen en tarieven van elk beginpunt in Australië en Nieuw-Zeeland naar bestemmingen waar ook ter wereld.

*) via Sydney

(Wijzigingen voorbehouden)

HOE LAAT DE DC-8 JETS VERTREKKEN

1 april t/m 31 oktober 1966:

woensdag		vrijdag
17.00 v.	Christchurch	a. 15.45
vrijdag		
07.00 v.	Adelaide	a. 20.35
07.25 v.	Brisbane	a. 10.45
07.55 v.	Melbourne	a. 11.05
08.00 v.	Wellington	a. 17.40
09.00 v.	Auckland	a. 14.45
KL 844		KL 843
F/Y		F/Y

VOORDELIGE GROEPSREIZEN PER KLM

Groepen van vijftien of meer personen, behorend tot dezelfde vereniging of organisatie, kunnen onder bepaalde voorwaarden met de KLM naar Holland vliegen en terug tegen sterk gereduceerde tarieven, bijvoorbeeld:

Sydney—Amsterdam en terug: Austr. \$ 821.40 (besparing Austr. \$ 351.90);

Auckland—Amsterdam en terug: NZ £ 336.10 (besparing NZ £ 144.4).

De KLM-kantoren en Generaal-Agenten (zie blz. 2) en de erkende reisbureaus verstrekken gaarne alle gewenste inlichtingen.

vrijdag		vrijdag
11.15* v.	Sydney	a. 08.30
17.05 a.	Manilla	donderdag
18.05 v.		v. 22.50*
20.10 a.	Bangkok	a. 22.05
21.00 v.		v. 18.05
23.45 a.		a. 17.20
zaterdag		
00.30 v.	Karachi	v. 10.25
—		a. 09.40
—	Cairo 1)	v. 03.05
02.10 a.		a. 02.20
02.55 v.	Beirut	—
06.20 a.		woensdag
07.00 v.	Rome 2)	—
07.50 a.		v. 22.20
08.20 v.	Frankfurt	a. 21.40
09.20 a.	Amsterdam	v. 19.00
		a. 18.30
		v. 17.30

F = Eerste Klasse a. = aankomst

Y = Economy Klasse v. = vertrek

* = Geen lokaal vervoer Sydney-Manilla en v.v.

1) = Vanaf 1 oktober tijden één uur vroeger.

2) = Vanaf 25 september tijden één uur vroeger.

(Wijzigingen voorbehouden)

WAT U MOET WETEN VOOR U MET DE KLM OP REIS GAAT

